

ATT FRÄMJA
TRADITIONELLA
VÄRDERINGAR

REALIA-POSTEN

LEDARE

CHRISTIAN SWEDBERG

Venezuela - misslyckat socialistiskt experiment

Vi lever onekligen i en spännande tid. Brexit, Trump i Vita huset, och snart går Frankrike till parlamentsval, liksom Storbritannien och Tyskland går till valurnorna. Det kommer finnas flera tillfällen att diskutera denna vår tid, men i den första ledarspalten tänkte jag uppehålla mig kring vår tids politiska zombie, monstret som har blivit dödförklarat, men fortfarande hasar sig fram i världen och kastar människoslaktet i fördärv; socialismen.

Albert Einstein sade en gång att "höjden av dumhet är att göra samma sak om och om igen, och samtidigt förvänta sig ett annat resultat". I dag bör man därför se socialismen och anhängarna till detta samhällsgift som i bästa fall verklighetsfrånvända, i värsta fall medvetna monster.

Venezuela var Sydamerikas rikaste nation. Det fanns onekligen problem och utmaningar, men folk hade mat för dagen och vardagslivet fungerade för det stora flertalet människor. 1961 var Venezuela exempelvis det första landet som deklarerades helt fritt från malaria. Sedan 2014 inkommer hundratusentals malariafall per år, sjukvården har havererat och det saknas basala mediciner och livsmedel. Vad gick egentligen fel?

Som i alla andra fall där socialism praktiseras som samhällsmodell faller samhället sönder, pengarna tar slut och folket tvingas i svält. I fallet Venezuela är det smått otroligt med tanke på att landet har större oljereserver än Saudiarabien.

1998 inleddes det socialistiska experimentet av Hugo Chavez. Den nya regimen införde en ny konstitution och började omorganisera samhället. Land och rikedom omdistribuerades i riket och 2005 infördes en markreform som skulle eliminera större markegendomar för att gynna den fattiga landsbygden. 2007 tog staten kontroll över olja i Orinoco-deltat, följt av nationaliseringen av Banca de Venezuela och landets bensinstationer. 2011 hade landet en inflation på 27 procent.

För att kontra den galopperande inflationen införde regimen pristak på basala livsmedelsvaror, vilket i praktiken trängt undan handeln till den svarta marknaden i händerna på narkotikakarteller. William Finnegan rapporterar från sin tid i Venezuela att situationen är så pass allvarlig, att apoteken saknar medicin, och att sjukhus saknar utrustning. Patienter tvingas handla medicin av maffian, och sjukhusen i Caracas tvingas klara sig på det lilla de får via smuggelvägar från Colombia och volontärer (Venezuela, a failing state; The New Yorker, 2016-11-14).

Efter att Hugo Chavez avled 2013 tog hans högra hand och tronarvinge, Nicolas Maduro, över. Då hade Venezuela en inflation på 50 procent.

Men oljan då, borde inte den rädda Venezuela? Oljeproduktionen har stadigt minskat med ca 30 procent sedan 1998, med nära 1 000 000 fat per dag. En del av förklaringen är den utbredda korruptionen (världens 9:e mest korrupta land) i Chaveismens Venezuela. Underhåll missköts och kriminella organisationer beskattar de företag som försöker sig på att utvinna olja i landet. Det statsägda gas-och oljemonopolet Petrólos de Venezuela (P.D.V.S.A.) användes dock som Chavez privata bank. 2001-2015 strömmade hundratals miljarder USD in i de socialistiska programmen i landet, samtidigt som Chavez också använde landets olja till att skänka pengar till Kuba och Bolivia i utbyte mot medicinska resurser. Så länge oljepriset var högt och produktionen hölls i gång kunde tillgångarna också belånas. I dag är pengarna slut. Två tredjedelar av avkastningen från landets oljeproduktion går till att betala av främst kinesiska långgivare. Fram till senhösten 2016 kunde landet också använda Citgo, ett amerikanskt raffinaderi som konfiskerats, för att kunna ta lån i utlandet, men när Venezuela gjorde sitt bokslut för 2016 var deras kreditbetyg kört i botten. Det kan ej längre få lån på den internationella marknaden, och efter att oljepriset gått ner kämpar landet med att betala ränta på de lån Venezuela redan dragit på sig. När 2017 tog sin början hade Venezuela en arbetslöshet på 17 procent och en minskning i BNP på -8 procent från 2015.

Receptet för Venezuelas misslyckande är precis detsamma som för Sovjetunionen. En till stora delar centraliserad ekonomi, med prisregleringar som gynnar en svart marknad. Resultatet syns inte minst på landsbygden, där socialismens framfart lämnat efter sig en hungrande och svältande befolkning. Sedan demonstrationerna och hungerkravallerna inleddes den 19 april i år har 38 människor dödats och ca 200 oppositionella fängslats. Amnesty gick den 26 april ut och varnade för en tilltagande "häxjakt" på oppositionella och demonstranter mot den socialistiska regimen.

Så varför förtjänar Venezuela att dryftas i en svensk kontext? I Sverige har ju Vänsterpartiet tagit bort K:et, och 2005 slutade Lars Ohly att kallas sig för Kommunist.

Vänsterpartiet har framhållit Venezuela som ett gott demokratiskt föredöme (10 år för och med Venezuelas folk, Ali Esbati 2009-02-11), inklusive Vänsterpartiets partiledare Jonas Sjöstedt som uttryckte sig "[u]nder de senaste åren har utvecklingen varit mycket positiv i flera länder i regionen. I en rad länder som Uruguay och Venezuela har vänsterregeringar valts och blivit omvalda. Här har vi mycket att inspireras av. Resultaten imponerar på många håll. I en värld präglad av ökande klassklyftor har vänstern i Latinamerika visat på en annan väg med ett socialistiskt perspektiv. Denna utveckling kan vi lära av" (Norrskensflamman 2015-05-13). Därtill kommer årets förstamajtåg i Stockholm där Vänsterpartiet marscherade under banderollen "Venezuela är inget hot, Venezuela är ett hopp!", med kubanska och venezuelanska fanor. Kuba avhandlas ej här – diktaturens brott mot mänskligheten torde dock vid det här laget vara välkända.

Socialisterna har inget lärt av sin historia och även om de numera försöker klä sig i kostym, skymtar deras smutsiga historia ständigt fram. Steget bort från Sovjetunionens massgravar är inte längre än så. Detta är ett parti som anses vara rumsrent och rättfärdigt i svensk politik, som något gott och rätt – trots att den inte bara gång på gång misslyckas; den dödar, förtrycker och svälter människor – ivrigt påhejad av dess apologeter. Med det bör vår tids socialister betraktas som höjden av dumhet, och måste upphöra ursäktas. Socialister kan inte längre förväntas vara oförstående eller blinda inför vad som händer i Venezuela, Nordkorea, och Kuba – eller vad som har hänt i Sovjetunionen, Kambodja etc.

Som konservativ politiskfilosofisk ledarspalt är det en självklarhet att förhålla sig kritisk till egalitära samhällsomstörtande och människofientliga idéer. Vi får aldrig glömma att Vänsterpartiet vill förvandla Sverige till ett Venezuela, ett land som omfamnar socialismens problematik och dess irrelevans – eg. sedan kommunistiska manifestet först kom ut – och varför det är så viktigt att aldrig förhålla sig till den som enbart en idé bland andra, som ju faktiskt ändå menar väl. Socialism dödar – och om detta må vi berätta.

ANDERS HEDMAN

Frihet, jämlikhet och broder- och entreprenörskap

Då detta är min första artikel i Realia-Posten tänkte jag dela med mig lite av min livserfarenhet och min syn på Sverige och svenskarna. Det är naturligt för en konservativ att blicka tillbaka, reflektera och sedan dra slutsatser kring hur man kan förbättra det som gjorts bra tidigare utan att förstöra det och samtidigt lära av misstagen och inte upprepa dem.

Jag har bott mer än halva livet utomlands och i sex olika länder samt talar 10 språk flytande. Är gift med en icke-svensk och mina två döttrar har därför både ett modersmål och ett fadersmål.

Detta har givetvis givit mig en mycket multikulturell erfarenhet. Jag har haft förmånen att både arbeta med mellanstatliga, mellanfolkliga och affärsmässiga relationer, till skillnad från diplomater, utlandskorrespondenter eller folk med tidsbestämda expat-kontrakt.

Jag kanske skall tillägga att jag har tre utbildningar på universitetsnivå; civilekonom, statsvetare och filolog.

Om jag mot denna bakgrund skall försöka dra slutsatser av det jag upplevt, så är det att varken liberalismen eller socialismen som ideologier fungerar. Orsaken är givetvis människan ofullkomlighet. Vi agerar egoistiskt och irrationellt emellanåt, vilket gör att utopiska ismer som liberalism och socialism inte fungerar i verkligheten. Detta kan vi beklaga, för vad är mer högtstående och behjärtansvärt än frihet(liberalism) och jämlikhet(socialism)?

Jag skall däremot i denna artikel fokusera på det tredje ordet från den franska revolutionen, nämligen broderskap. Detta ord rymmer nämligen enligt mig nyckeln till varför konservatismen är den enda ideologi som fungerar.

Miljön

Miljön, både utanför städerna, men även i staden är något som ligger oss konservativa varmt om hjärtat. Högern var redan under statsminister Amiral Lindman, först med modern miljöpolitik, genom införandet av nationalparker 1909. Idag förenas inte sällan konservativa med ideologiskt förvirrade miljöaktivister i omtanken om miljön.

Familjen

Familjen är grunden för varje individs möjligheter att få ett drägligt liv i samhället. I det socialistiska samhällsbygget finns en önskan att förpassa familjen som enhet ut genom bakdörren till soptippen, men all forskning visar snarare att de allra flesta människor som får ett lyckligt liv har haft en stark, kärleksfull och stödjande familj i bakgrunden. Familjepolitiken måste därför utformas till att stärka familjen som enhet.

Moderns och faders betydelse för barns uppväxt kan inte negligeras eller ersättas av socialistiska institutioner. Kärnfamiljen måste åter tas till heder. Det är varje familjs skyldighet att ta hand både om barn och äldre.

Kyrkan

Efter familjen är kyrkan och den gemenskap kyrkligt och andligt liv skänker individen och familjen viktigt. Den kristna moraluppfattningen stärker inte bara familjen, utan skänker stöd, tröst och vägledning i livet. Man skall akta sig för att bli religiöst fundamentalistisk, men man skall alltid i Sverige betänka och minnas att oerhört mycket som vi håller högt i vårt samhälle har sitt ursprung i antingen den fornnordiska tron eller i kristendomen. I Sverige har vi lyckats att under många århundraden förena det bästa från de båda, genom att inte hänge oss åt fundamentalism, utan på ett konservativt manér sakta utveckla samhället. Det är bara under de senaste femtio åren som vi i Sverige tappat kompassriktningen genom att glömma vårt historiska arv.

Skolan

Skolan skall fostra barnen till goda samhällsmedborgare. Sedan 1960 talets början har tyvärr den svenska skolan misshandlats av socialistiska idéer utan förankring i det svenska samhället och genom en total förnekelse av visdom och erfarenhet. Skolan får inte bli en lekstuga för socialister. Pedagogik baserad på lång erfarenhet parad med ordning, disciplin och kunskap är viktig. Lärarnas status i samhället måste höjas, men även kompetensen. Detta har inte skett under de senaste 50 åren och dess förödande resultat kan vi se idag.

En sexårig folkskola bör återinföras varefter ett mer individanpassat och skräddarsytt utbildningsprogram bör utformas för eleven. Studentexamen bör åter innehålla muntlig och skriftlig examen. Att ta studenten skall inte vara ett löpande automatiskt band.

Det moderna samhället skall inte göra någon skillnad mellan karriärmöjligheterna för gossar och tjejer. Båda skall ha samma möjligheter och ersättningar. Jämlikhet mellan könen är fundamental, dock kan inte den biologiska skillnaden bortses ifrån.

Försvaret

Ett land har alltid en armé, sin egen eller någon annans. Detta har tyvärr naiva politiker i jakt på besparingar helt valt att bortse ifrån. Denna vansinniga politik såg vi först i samband med 1925 års försvarsbeslut. Sedan ledde andra världskriget till en tillnyktring, men sedan 1990 har tyvärr både vänster liksom borgerliga regeringar försakat försvaret. Riket har aldrig varit sämre skyddat sedan tidigt 1700 tal, efter förlusten i Poltava 1709 och de följande rysshärjningarna längst våra kuster. Rikets försvar måste upprustas.

Monarkin

Monarkin är en enande kraft i nationen. Monarkin är och skall vara opolitiskt. Konungen är folkets främste representant och skall fullfölja denna enande roll. Monarkin är dessutom en ekonomisk framgång som kraftigt bidrar till att öka landets anseende både inom turism och export.

Sedan 1974 har tyvärr monarkin gjorts haltande. Konungens roll måste balanseras bättre och mer pompa och ståt återinföras. Vidare bör ordensväsendet, detta billiga och ytterst effektiva belöningsystem återinföras fullt ut för både svenska och utländska medborgare.

Lag och ordning

De rättsvårdande institutionerna i det svenska samhället måste stärkas. Polis och domstolar måste bli mer lyhörda för folkets krav på ordning i samhället. Rättsstaten måste värnas.

Sjukvården

Sjukvården måste decentraliseras och göras mer effektiv. Husläkare och ambulerande läkare användandes modern teknik måste införas. Mycket av vården kan utföras i hemmet. Enbart mer komplicerad vård skall utföras på lasarett och sjukhus.

Samhället måste främja ett nyttigt och sunt leverne bland befolkningen.

Infrastrukturen

Sverige skall vara ett modernt land som snabbt ianspråktar ny teknik och har en modern infrastruktur med moderna vägar, snabba tåg och bra flyg och båtförbindelser.

Entreprenörskap

Efter decennier av socialistisk politik parat med storföretagarintressen behövs en ny politik, som främjar varje svensks entreprenörskap. Vi behöver ett samhälle av entreprenörer och företagare. Inte ett samhälle av lönearbetare och proletärer. Framtiden kommer att kräva mycket mer av medborgarna i detta avseende och Sverige som nation måste rustas för den uppgiften. Enbart en politik grundad på framåtskridande konservatism kan göra detta på ett förnuftigt och bra sätt.

CARL-JOHAN LJUNGBERG

Varför gräver svenska medier så sällan på djupet?

Svenska medier har i år varit märkligare att följa än på länge. Sedan höstens presidentkampanj i USA och sedan Donald Trump tillträdde Vita huset ser man prov på en journalistik som ofta skulle ha fått en äldre generation skribenter att häpna – för att inte tala om deras läsare.

Att iaktta väl anses kräva, att man handskas varsamt med fakta liksom att man gör riktiga distinktioner. Att använda ett hövligt språk, att korrekt återge aktörerna och deras yttranden, är bärande krav. Åsikter anses böra skötas av ledarsidorna medan nyheter skall hanteras neutralt av reporterna. I svenska medier tycks de som skriver reportage i dag däremot ha fått ledarskribenters och kolumnisters rätt att tycka, medan kultursidorna har blivit tummelplatser för mer eller mindre seriösa åsikter om politik. Detta gäller också hos etablerade media. Ofta virvlar utan belägg eller trovärdighet lösa åsikter och antipatier fram över sidorna, medan fördomar och befängda ståndpunkter avlöser varandra. Samtidigt som en ström av självberöm möter läsarna, som av de äldre medierna myndigt uppmanas att inte vara *faktaresistent*.

Att läsa skribenter som SvD:s Linda Nordlund, Erik Bergin, Erica Treijs, Gunilla von Hall och Lisa Irenius borde bjuda på möten med vassa och erfarna journalistprofiler. Det ger i dag i stället en känsla av att möta talesmän för trista och i mycket identiskt lika åsikter. Dessa och andra låter oss exempelvis dessa dagar ta del av förnärlig utfall mot den amerikanske presidenten och hans fadäser, verkliga som inbillade. Detta kopplas till en sorts raljanta karikatyrer av de stora dagsproblemen och inte minst av dagens Ryssland.

SvD:s reporter Gunilla von Hall har under årets Davosmöte låtit sig bjudas på lunch av den manipulative ungersk-amerikanske miljardären och "filantropen" George Soros. Denne har som väntat mycket negativt att säga om den nye presidenten men inget tycks originellt. "Trump kommer att misslyckas", säger Soros bara till von Hall. Samma profetia utfärdar han för den brittiska premiärministern Mrs May.

Soros varnar bl a för ett närmande mellan Trump och Putin. Läsaren undrar om en mer avspänd relation mellan dessa länder kanske skulle vara mera välkommen än skadlig? Säkert skulle det betyda nya tonfall i politiken. ("Soros: Trump är en skojare, bedragare och bondfångare", enligt SvD Näringsliv 21.2).

I sin kommentar till USA:s raketangrepp nyligen på en syrisk militärbas skriver von Hall: "Tro bara inte att Trump bryr sig om Syriens barn".

"Viktigt för Trump att Sverige havererar," lyder en annan aktuell rubrik från USA-baserade SvD-kolumnisten Jenny Nordberg, som därpå låter sina läsare följa med då hon lägger en serie egenhändigt formulerade åsikter i Trumpanhängarnas mun. Hon förargar sig (23.4) också över Europas "högerextremister" och skriver: "Både Ryssland och USA:s regeringar stöttar dem, och inget av länderna kan hålla fingrarna i styr från att lägga sig i europeiska val varhelst det är möjligt – de är ivriga att påverka i den globala högerextrema ideologins riktning."

(Läsaren påminner sig här hur amerikanska pengar under Obamas tid generöst har regnat över den antiryska ukrainska regeringen liksom över en flora av ofta subversiva, i Ukraina verksamma

organisationer. Ironiskt nog kan nog de som fått motta detta stöd räknas in bland extremnationalisterna, här dock verkliga och inte inbillade).

Var finns därmed nyhetsvärdet i ett sådant sätt att skriva, undrar man. Särskilt som SvD:s skribenter trots att de till leda upprepar triviala åsikter om de stora aktörerna också säger sig vilja "förstå" vad som sker i USA.

"Hur illa kan det bli under Trump?" är en annan tendentiös Nordberg-rubrik, där hon räknar upp alla dem som hon anser att den nya presidenten ger sig på: "Invandrare. Muslimer. Mexikaner. Gömda flyktingar. Kvinnor som våldtagits i krig och öda barnen. Fattiga kvinnor som bara inte vill ha fler barn. Sjuka amerikaner. Utländska studenter. Reportrar som ställer frågor. Luften. Vattnet. Jorden. Planeten. Sanning. Bort med allt sånt. Det är nya tider nu."

En tidning som likt SvD seriöst vill beskriva ett politiskt skeende, kunde kanske väntas inrikta sig på vad en politisk aktör verkligen söker göra. Men utfall som Jenny Nordbergs talar på sin höjd om för oss att hon är mycket arg, närmast skakad i sin indignation. Det säger inget till den läsare som nog gärna vill veta, hur den politiska processen i Amerika fortskrider och varför den i ett nytt läge ser ut som den gör.

Nordberg påminner (16.4) om att Donald Trump i sin kampanj ville hålla USA utanför krig. "Men efter 77 dagar i Vita huset blev Trump plötsligt en krigarpresident." Som Nordberg förmodar sker det, därför att han då insåg verkligheten i, att syriska barn dödats av gas. Nordberg insinuerar att Trump är en temperamentsfull politisk amatör som saknar egna åsikter, varför han ersätter egen åsiktsbildning med att ta efter den person som han sist har talat med.

Pröva då följande tanke: Det har utförligt och trovärdigt talats om att den förlorande sidan, demokraterna, liksom militärt offensiva och föga konservativa delar av det republikanska partiet, gör vad de kan för att få presidenten in på den tidigare neokonservativa linjen med bland annat mer av aggressiv respons på olika händelser liksom flera militära kampanjer i omvärlden. Kunde det inte falla Jenny Nordberg in, att dessa krafter i förening och efterhand skulle komma att få president Trump själv på defensiven? Särskilt då vi vet, inte bara att dessa personer är röststarka utan att de finns med på många håll, också i Vita husets personal med deras bakgrund i finansvärld och försvar. Dessa så kallade neos har i sin tur långa tentakler ut till idéinstitut och fonder, medier och universitet. De är ofta så pass högmodiga och kompromisslösa, deras attityd så envis och oförsonlig, att det inte förvånar om även den viljestarke Trump till slut ger efter.

De neokonservativa har bevisligen stora resurser även i form av nätverk och är skickliga strateger. De blir därmed ytterst mäktiga. De finns i de flesta politiska och opinionsbildande läger, och många som kanske i sak inte håller med dem där fogar sig lätt och opportunistiskt efter deras vilja. Detta bidrar att de har skördat framgångar under Trumps båda föregångare, presidenterna Bush och Obama. Trumps seger i november inföll mot deras förväntan om att det skulle bli Mrs Clinton, vilket uppenbarligen gjorde dem besvikna, ja direkt rasande. Att Trump har underskattat dem som en del tyder på kan naturligtvis kallas naivt, men den anklagelsen kan lika väl riktas mot Bush den yngre och mot Obama som båda gick till val på en mindre aggressiv och mer diplomatisk (i Bushs fall "medkännande") politik fast de snart tvangs ändra den i offensiv riktning.

Genom insinuationer och hot om filibusteragerande (beslutshämmande långpratande) i Kongressen, genom läckor och andra kontakter med medier och genom rent politiskt sabotage söker neos helt enkelt göra presidentens sits ohållbar; man avser med andra ord att knäcka honom politiskt.

Dessa maktkonglomerat verkar inte bara i utrikesfrågorna. Att försöket att agera för en förnyad amerikansk sjukvårdsreform stötte på patrull i Kongressen vet vi. Det var givetvis ingen fjäder i hatten för Donald Trump. Hans förslag borde mot bakgrund av den kända splittringen i Kongressen ha beretts långt mer utförligt och omröstningen förberetts bättre. Men Kongressens och även vissa republikaners ovilja att godkänna det framlagda förslaget är samtidigt ett nytt bevis för, hur orimligt trögarbetad denna lagstiftande församling har blivit och hur effektivt dess ledamöter i bägge partierna förmår motarbeta vissa förslag. Sista ordet lär dock inte vara sagt.

Till det förvånande hör, för att återvända till de skribenter som just nämndes, att de inte mera tycks vilja konsultera den debatt som i USA förs i medier utanför de mest förutsägbara tidningarna inklusive New York Times, Wall Street Journal och Washington Times. I landets alternativa medier förs dock en seriös diskussion om vart olika mått och steg från Vita huset kan leda, ofta långt ifrån okritiskt från Trumps synpunkt, men på ett sätt så att Jenny Nordberg och hennes kolleger i sin förmenta professionalitet och med alla de källor som står dem till buds tycks direkt slappa och ensidiga. De är oinsatta och blir därmed ointressanta.

Ackompanjerade av de svenska mediernas tjat om att de företräder riktiga, sakliga nyheter skilda från "inbillade" nyheter gör det, att man numera får lust att med sorg slänga dessa tidningar innan man ens öppnat dem.

Vad som sällan märks i de nämnda skribenternas texter är till sist någon som helst insikt om de problem som USA och Västvärlden står inför, till stor del som följd av en vänsterliberal politik som drivits utan hänsyn till verkningarna och i strid med stora befolkningsgrupper. Det är inte bara i orter med industrikyrkogårdar och lågutbildad befolkning som den nya radikalismen frodas. Det är på grund av en oklok, "hemkokt" politik som förts på tvärs mot beprövad erfarenhet. Det är ändå ett problem att industriarbeten försvinner då de läggs ut till asiatiska och andra låglöneländer med rudimentär miljö- och arbetsskyddslagstiftning. Eller att amerikanska industriarbetare uppbär löner som har påvisats stå stilla i tjugo år. Sådana problem tas upp seriöst i amerikanska facktidskrifter men märkligt sällan av våra egna dagstidningar.

Många vet att 2008 års kris utlöstes av att många amerikaner tagit stora bolån i förhållande till sin inkomst. Men inte bara bankerna kan beskyllas för att ha sålt på ovetande kunder sådana lån, det stiftades under Obamas tid också lagar som tvingade banker att ge sådana lån också till kunder som de enligt traditionell kreditbedömning skulle ha nekat lån i denna omfattning.

Det har likaså blivit ett problem att debatten i viktiga samhälls- och livsstilsfrågor i USA snävats in, med påföljd bland annat att samtal i de universitet som borde vara öppna fora för åsiktsutbyten ofta störs av aktivistgrupper som buar ut eller fysiskt hindrar oönskade talare från att framträda. Om sådana incidenter och trender finns mycket på nätet, men också flera välargumenterade böcker att ta del av. Dessa vittnesbörd tycks dock av SvD och andra dagstidningar ses som ointressanta eller rentav som "populistiska" och förbigås, om de ens är kända där. Att rapporteringen blir lidande av detta är klart.

Tag till sist utrikespolitiken. Där är det ett stort problem att aktivistiska grupper har drivit USA att sända trupper till länder i södra Asien och Mellanöstern, Balkan och Nordafrika. Detta för militära insatser som jämte "statsbyggande" utifrån snäv länderkunskap efterlämnat kaotiska samhällen där väpnade nätverk som al Qaida och ISIS kunnat slå rot. Vad som utlöst dessa problem ignoreras med få undantag av medier som DN och SvD, som endera hakar upp sig på snabbt passerande dagsfrågor eller upprepar populära mantran utan förklaringsvärde, när de inte spekulerar i det blå med föga faktastöd eller relevant kunskap, ågot som givetvis är förödande om man vill söka förstå varför så starka motsättningar har uppkommit.

SIMON O. PETTERSSON

Dags att göra upp med Segerstedtmyten

Publicisten Torgny Segerstedt var under sin levnad mycket omstridd. I breda lager var han ansedd som direkt farlig, som någon som aktivt sökte föra in Sverige i andra världskriget. Den svenska regeringen var tvungen att aktivt ingripa mot hans verksamhet. På senare tid har det uppstått en revisionism som försöker framställa honom som en insiktsfull försvarare av västerländska värderingar. I denna artikel föreslår jag att man omedelbart bör göra upp med denna verklighetsfrämmande bild och åter se Segerstedt för den han var.

Torgny Segerstedt (1876-1945) är död sedan drygt sjuttio år sedan. Ändå är han en alltjämt aktuell referens. Jan Troell lyckades med sin film *Dom över död man* (2012) vinna åtskilliga priser både i Sverige och i världen och sannolikt göra honom känd för många yngre som inte var uppmärksamma under historietimmarna. Filmen som väl inte alls är det värsta som gjorts i den Segerstedtpanegyriska genren försökte problematisera bilden något, genom att dra fram litet snaskigheter i hans privatliv, men förde i stort sett vidare den grundfalska bilden av den politiske kämpan som slogs mot en korruperad maktelit (särskilt hård är skildringen av den förment pro-tyske Gustav V).

Recensionerna av filmen visade att den entydigt positiva bilden av Segerstedts opinionsbildning lever hos kritikerna. I Sydsvenskan hette det att den "påminner om vikten av civilkurage och att kampen mot nazism och rasism i alla dess former ständigt måste föras" (7/12 2012). Mest absurd är kanske P1:s recension, där det hävdas i ingressen att filmen "handlar om Torgny Segerstedt som under andra världskriget var närmast ensam om att i svensk borgerlig press bekämpa nazismen" (samma datum). Skall man få intrycket att svensk borgerlig press – till skillnad från socialistisk press och den store hjälten Torgny Segerstedt – skulle haft sympatier för den tyska nationalsocialismen? Den som är medveten om de verkliga förhållandena kanske drar på munnen, men det är viktigt att inse vilken propagandafunktion påståenden av detta slag kan ha. Detta särskilt som det inte finns så många som kvar som kan minnas, vad som faktiskt stod i tidningarna.

Innan vi går till botten med Segerstedtmyten bör några ord om Segerstedts biografi sägas. Segerstedt var från början religionshistoriker och också som sådan kontroversiell. Han sökte först att lägga fram en docentavhandling i religionshistoria om polyteismens uppkomst. Den befanns underkänd, då det inte framgick att författaren var kristen (något som då ansågs krävas). Han lyckades dock slå sig fram på undervisning och annat, och fick efter åtskilliga konflikter en personlig professur i religionshistoria. Han var

alltså redan som akademiker en omstridd person, och han såg sig nog som något av en ateistisk himlastormare som gjorde upp med de teologiska auktoriteterna.

Upprorslusten och självhävdelsebehovet tog han med sig in i journalistiken, som skulle bli hans enda egentliga sysselsättning efter att han givit ut sitt sista vetenskapliga verk 1915 och övertagit redaktörskapet i Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning 1917. Redaktörskapet var mycket aktivt, förutom att han tydligt påverkade den allmänna inriktningen i liberal och ententevänlig riktning, skrev han väldiga mängder själv. Visst kan man beundra den väldiga arbetskapacitet som det måste ha krävt att driva en tidning i så hög grad som ett enmansprojekt, men samtidigt måste det också sägas att det låg något diktatoriskt i hans redaktörskap. Det bestående resultatet av hans redaktörskap blev också, att GHS förlorade mark till Göteborgs-Posten, innan den slutligen blev tvungen att lägga ned på 80-talet. Det glöms bort i dag, men på många sätt var Segerstedt GHS:s dödgravare.

Segerstedts vedersakare, litteraturvetaren och filosofen, John Landqvist menade att Segerstedt inte hade varit mycket utan Hitler, att minnet av honom nog inte överlevt många år efter hans död, om det inte vore för Adolf Hitler. Att fördjupa sig i den liberala hållning han utvecklade under 20-talet ger alltså inte mycket. Hitler är början och slutet på historien om Segerstedt. Han hade upptäckt honom tidigt, redan efter ölkällarkuppen 1923 skrev Segerstedt att man inte bör bagatellisera "pajasupptågen i München".

Verkligt genomslag fick dock Segerstedts först när Hitler grep makten. Hans artikel den 3 februari 1933 är berömd. Slutorden "Herr Hitler är en förolämpning", som han inte hittade på själv utan tagit från en satirteckning, och åtskilliga andra smädelse skapade en skandal. Även om han tidigt såg problemen, innehåller hans artikel påtagligt litet information och heller inga åtgärder som ska vidtagas, utan bara smädelse.

Så fortsatte Segerstedts polemik. Närmast dagligen kom smädelse mot den svenska undfallenheten. Samlingsregeringen fick under kriget utstå mycket smälek. Frågan var dock vilket slags politik Segerstedt egentligen önskade. Han gnällde ständigt på samlingsregeringens undfallenhet, men borde ha insett att en hårdare linje kunde innebära krig. Han sade sig vilja ha neutralitet, men de åtgärder som han någon gång förespråkade, vid sidan av stora ord och förolämpningar, föreföll ägnade att provocera fram krig. Han önskade till exempel ett mer aktivt stöd för Finland, trots att Sovjet och Tyskland då var i icke-angreppspakt. Insåg han inte problemet i att samtidigt provocera Sovjet och Tyskland? Dagligen kom häftiga provokationer i GHS som föreföll ägnade att provocera fram reaktioner. Samlingsregeringen var tvungna att flera gånger ingripa mot Segerstedts skrivelser. Han ansågs utgöra en säkerhetsrisk i en tid när Sveriges regering kämpade för att hålla landet utanför kriget.

Segerstedts agerande kan förstås mot bakgrund i hans problematiska ideologi och abstrakta, verklighetsfrämmande syn på rätt. Hans son har sammanfattat den på följande sätt (och detta är alltså menat som beröm): "Vad som var möjligt och icke möjligt var för honom en oväsentlig fråga i jämförelse med frågan vad som är rätt och orätt." I likhet med den franska revolutionens jakobiner var abstrakta principer för honom viktigare än att göra gott i en konkret situation. Om krig blev resultatet av hans principer var han beredd att betala detta pris.

Många som i dag lyfter fram Segerstedt är naiva och inser inte dessa saker. De tänker att eftersom han var emot nazism var han säkert bra. De är inte insatta i detaljerna och har inte läst något han skrivit. Han lyfts fram, trots att det inte saknades ståndaktiga antinazister i Sverige under Segerstedts tid, som inte delade hans många svagheter. Men Segerstedt har också mer medvetna tillskyndare. Segerstedtbeundrare finns bland annat bland krigshetsande s.k. neokonservativa, som önskar fler amerikanska krig i Mellanöstern.

Många av historiens blodbad är nämligen resultatet av ideologer, som vill genomdriva sin idé om rätt, utan varje hänsyn till empiriska förhållanden. Varje idé om naturrätt måste kombineras med en tydlig sensibilitet för historiens mångfald och komplexitet. "Politik är det möjligas konst", som det brukar heta, och den som inte inser det kan lätt bidra till att skapa mer ont än gott.

Detta visar att Segerstedtvurmen inte är något oskyldigt. Den som hyllar Segerstedt legitimerar hans verklighetsfrämmande och farliga ideologi. Det är alltså inte en dag för tidigt att göra upp med Segerstedtmyten.

ANNA LINDÉN

Joakim Andersen

Joakim "Oskorei" Andersen, verksam på den högerradikala tankesmedjan Motpol, är en uppskattad skribent långt utöver de egna leden, även om få öppet skulle erkänna att de läser hans texter. Andersen befinner sig nämligen med bred marginal utanför den svenska åsiktskorridoren. När han nu debuterar som författare med *Ur ruinerna: 2000-talets höger växer fram* (Arktos 2017) är det knappast en händelse som kommer att uppmärksammas på kultursidorna, annat än möjligen som ett exempel på hur högerextremismen vädrar morgonluft. Icke desto mindre utgör boken en imponerande genomgång av nutida högerradikalt och därmed förbundet civilisationskritiskt tänkande. Här behandlas på ett initierat sätt företeelser som den franska nya högern (med bl.a. Alain de Benoist), identitärer, neoreaktionärer, den amerikanska althögern, Dugin, civilisationskritiska kristna, diverse makthavare av populistisk och nationalistisk typ, samt en handfull intellektuella av invandrarursprung som kommit att närma sig en högerposition.

Ur ruinerna är tänkt som en verktygslåda för ideologiska sympatisörer till författaren, men kan också med fördel användas som handbok av den som vill bekanta sig med samtidens högerradikala rörelse. Andersen är ingen propagandist utan en intellektuell och sakligt orienterad författare, som i egenskap av gammal marxist besitter en lika ingående kännedom om vänsterradikalism som om högerradikalism – politiska ytterligheter som inte minst genom sitt kritiska förhållningssätt till kapitalismen har en hel del gemensamt.

Boktitelns ruiner syftar på vår civilisations immateriella grundvalar: "[k]lassiska bildnings- och människoideal, förmågan att uppleva skönhet, banden mellan människa och samhälle, natur eller det gudomliga, förmågan att uppleva romantik, fantasi, konsten att konversera och mycket annat ligger i spillror. Traditioner, historiekunskap och mänskliga ideal med gamla anor smulas i vår tid sönder under trycket från ett flertal angripare, lika dödliga som Nidhögg." (s 5). För en konservativ är det lätt att instämna, även om jag personligen är långtifrån så svartsynt som Andersen – och kanske är det i själva verket där den avgörande skillnaden ligger. För den konservative finns det något kvar att förvalta, en obruten kedja som binder samman nuet med det förgångna. En liten, ibland tynande, låga att bära vidare från generation till generation. För den högerradikale har kulturfördärvet redan nått så långt att det enda som återstår i det förödda ruinlandskapet är ekot av Nietzsches röst: "Gud är död".

När jag läser *Ur ruinerna* slås jag av den breda, allmännkristna traditionens frånvaro. De högerradikala tänkare som tilltalas av kristendomen tycks påfallande ofta söka sig till sekteristiska randfenomen som, i Dugins fall, de gammaltroende eller extrema former av katolicism. Alltmedan det stora flertalet av de

andligt intresserade dras till nyhedendom, gärna med anknytning till indoeuropeisk tradition (religionshistorikern Georges Dumézil ses som en andlig inspiratör). För den som vill nå fram till ett djupare rotfäste i europeisk och västerländsk tradition finns det dock ingen genväg förbigå det kristna arvet. Även den kunskap vi har om asatron är förmedlad av kristna män, sådana som Snorre Sturlason.

ANDERS W. EDWARDSSON

Ofrihetens Europa

Glädjen visste inga gränser när Emmanuel Macron för någon vecka sedan vann franska presidentvalet. Eller snarare, då få visste mer om honom än att han hade ett efternamn som låter nästan som makroner, att Marine Le Pen förlorade. För detta utsågs Macron till en herul som på helt egen hand satt stopp för den revoltvåg som på senare tid skapat Brexit och Donald Trump.

Om detta kan man tycka mycket. Personligen vill jag bara få följande sagt. För det första att även jag gladdes lite åt Le Pens nederlag. Hon är en obehaglig och farlig politiker med klara populistiska center-vänsterdrag. För det andra sörjda jag lika mycket Macrons vinst. Han är en hybrid av bortskämd lymmel, EU-fanatiker och fransos. Och hand upp den som gillar den combon...

Samt för det tredje, mer elakartade. Att fransoserna, trots allt de utsatt sig själva för genom att i decennier rösta på vänster- och högerpolitiker som bara kunnat stava till etatism, korruption och EU, inte heller denna gång orkade ta sig samman var inte oväntat. Tvärtom! Frankrike dras nämligen vid sidan av kontinentens många kulturella, kulinariska och andra företräden med ett koncentrat av de närmast ändlösa historiska, politiska och andra svag- och knöligheter som utmärker Europa.

Låt mig förklara denna min utgångspunkt. Som Burkeiansk liberalkonservativ är mitt mål varken extrem individualism eller preussisk statssocialism, varken Ayn Rand eller Otto von Bismarck. För medan den förra tokans visioner leder till en dehumaniserande atomism som urholkar alla former av mänskliga gemenskaper slutar den andres politiska linje i samhällligt förtryck och stiltje.

Politiska och ekonomiska friheter är emellertid lika hälsosamma som starka sociala strukturer och kulturell förankring och att hitta rätt avvägning mellan ytterligheterna är statsmannaskapets kärna. I Europa lyckades man med detta i Storbritannien på 1600-talet. Den så kallade ärorika revolutionen orsakade då där så stora revor i maktens blytung, blöta filt att frihetliga och nytänkande politiker, filosofer och entreprenörer kunde få tillräckligt med luft för att börja förändra världen.

Den breda frihetliga brittiska samhällsutveckling gjorde emellertid halt vid Engelska Kanalen och despotin står som bekant ännu oanfäktad i Ryssland. Och det är den politiska miljön i kontinuumet från västlig frihet till östlig despoti som övertygar mig om att inte bara Frankrike utan praktiskt taget alla europeiska länder aldrig kommer få erfara riktig, fungerande frihet.

Folksjälarna i "helvetestriangeln" Tromsö-Lissabon-Istanbul har nämligen liksom i Ryssland formas av despoter. Hela Syd- och Västeuropa fick först utstå det militariserade och med tiden alltmer dekadenta

Romarrikets styre. Delar av dess västra halva blev sedan det Karolingiska riket, vars härskare kopierade de samtidigt alltmer bestialiskt orientaliska Bysanskejsarnas styresmetoder.

På medeltiden levde sedan européerna under grevar och baroner som i utbyte mot livegenskap lovade skydd mot vikingar och andra marodörer, varefter kungar åter började ta ett fastare grepp om större områden. I detta skede drogs även de tidigare saligt åsidosatta skandinaverna in i kretsen och även de lära sig att buga inför kungar, som likt ryska tsarer gjorde sig enväldiga genom protestantiska reformationer, vilka gjorde dem till både statliga och religiösa överhuvuden.

Nordbornas gesällprov till den kontinentala maktgalenskapen blev sedan ett antal religionskrig, vari bland annat svenskarna fick lära sig att de slogs på Guds sida för "den enda sanna och rätta läran" i 30-åriga kriget. Och de som tvekade om korrektheten i den analysen gick samma öde till mötes som de katoliker som ställdes till svars av Vatikanen och Spanska Inkquisitionen för motsatta antaganden.

Allt som allt kom folk från Is- till Medelhavet alltså i århundraden att tuktas i samma färdigheter: att bocka, tuga och lyda order uppifrån. Samt, även om förtrycket inte nådde samma akuta former som i Ryssland, att aldrig tvivla på visdomen i det kung, adel, fogdar och lokala prästen sade och gjorde.

Uppsidan på detta system vart en nödortfing men av de flesta desperat uppskattad trygghet. Dess förkvävande effekter ledde dock till att denna trygghet vilade på så små och smala marginaler att nästan alla former av förändring uppfattades som hot om försämringar. De bonderevolter som under dessa århundraden böljade över Europa var inte för inte oftast djupt reaktionära tilltag vars deltagare med viftande grepar ropade sig hesa om att allt måste återföras till det gamla, forna, trygga.

Det är vidare härför ingen tillfällighet att även den franska revolutionen spårade ur. Ovanan vid inte bara de möjligheter utan det ansvar som äkta frihet alltid kräver gjorde att den snabbt spårade ur i en teoridriven köttkvarn. Ironiskt nog exakt samtidigt som den industriella revolutionen börjat blomma på de brittiska öarna och folks frihetssträvan nådde en zenit genom den amerikanska konstitutionen.

Fler detaljer behöver inte ges. Poängen är klart – att det bara var i Storbritannien och dess koloniala telningar – först och främst USA, men även Kanada, Australien och Nya Zeeland – som friheten lyckats slå fast rot. Frihetliga rörelser och perioder har även funnits i andra länder, men dessa har alltid varit nästan lika svaga som korta. Likt den epok i Europa som nu raskt går mot sitt slut.

Skrämda till uppräckning av två världskrig, kommunism, fascism och nazism fick européerna igång en hygglig ekonomisk utveckling efter 1945. Vid sidan av Västeuropa och Norden, som demokratiserats omkring sekelskiftet, demokratiserades slutligen även Syd- och Östeuropa. Den höga tillväxten fortsatte dock bara ett antal decennier, delvis för att det samtidigt socialt och kulturellt skedde både alltför mycket och på tok för lite.

Å ena sidan började kulturradikaler drivna av ett flammande förakt för allt som var gammalt, beprövat och västligt att bekämpa saker vare sig dessa var bra, dåliga eller nödiga. Detta ledde fram till vår egen tids sociokulturella slowmotionkollaps med bland annat växande laglöshet, islamisering och en allmän

narcissism får vämjeliga effekter som att småtjejer viker ut sig på Facebook i hopp om att kanske bli stjärnor i realityshower på TV 13.

Å andra sidan fortsatte européerna traditionsenligt att lita på att det offentliga skulle ta hand om dom, från vaggan till graven. De patriarkala trygghetslösningar som tidigare förvaltats av adeln, kyrkan och borgerskapet nationaliserades till välfärdsstater, vilka i sin tur både onödig- och (via skatter och regleringar) omöjliggjorde dygder som privat sparande, skapande och ansvarstagande.

Förutom de allra rikaste är européerna idag därför i praktiken åter livegna, låt vara under staten snarare än lokala adelsmän. Och då den enda dödssynden numera är att inte betala de skatter som håller maskineriet igång har en hedonistisk mentalitet – som kärnfullt kan sammanfattas med att det för övrigt står alla fritt att röka, kröka och göka vad, vem och hur mycket man vill – brett ut sig.

Denna samhällseliga härdsvälta börjar nu också slutligen få politiska konsekvenser. Vanligt folk med magkänsla för vad som är rätt och riktigt, fel och fult tröttnade på spektaklet för länge sen. Rädslan hos politiker, akademiker, journalister och andra att anklagas för att vara reaktionär, rasist eller fascist har dock lett till att det inte utan allvarliga konsekvenser gått att säga ens uppenbara sanningar, som att brottsligheten är endemisk i vissa invandrargrupper.

Utan några liknelser i övrigt kan därför sägas att politiken på senare tid blivit lika meningslös som i den en gång var i gamla Östtyskland, där kandidater från olika partier tilläts ställa upp i val bara de delade de styrandes åsikter. Om du tycker detta låter överdrivet, försök gärna göra karriär inom ett etablerat parti som exempelvis klimatskeptiker, abortmotståndare eller dödsstraffanhängare.

Summa summarum så är det ergo ingen tillfällighet att det såhär långt bara är i Storbritannien och USA som alternativpolitiker som Nigel Farage och Donald Trump som lyckats dra det populistiska svärdet ur den politiska stenbumlingen. Och de kan mycket väl förbli de enda, för till och med i frisinnade Holland lyckades ju eliten härförleden avstyra en liknande utmaning.

Och vad skulle hända om SD får 49 % i nästa svenska val? Inte för att det är något sexigt scenario då Jimmy Åkessons politik mest påminner om Le Pen, men då Sverige vid sidan av Ryssland är det mest politiskt autokratiska landet i Europa skulle övriga partier garanterat gadda ihop sig och fortsätta den rådande politiken. Så tungt vilar ty den etablerade samhällselitens döda hand inte bara över Rosenbad utan även över nyhetsredaktioner, universitet och intresseorganisationer.

LENNART MATIKAINEN

Sist i mål är vinnaren

”Även om man väljer nya lianer, så är det samma babianer som svingar i dem”, sa en sund företagsledare till mig häromdagen, när vi pratade om just bristen på ledarskap i vårt land.

Det är märkligt att man tar för givet på företag att resultatet av ledarskapet avgör ledarskapet. Där byter man snarast ut ledare om inte goda resultat uppvisas. Parallellt med detta har jag själv i över 20 år arbetat mot både företag och media, då de insett behov av aktivt arbete för att hålla ett gott ledarskap vid liv.

Motsatt i vårt land är det sällan en ledare riskerar att bli avsatt, även fast att resultat visar på kraftig nedåtgång. I och med Löfvens regering slås alla rekord i att vara sist i mål i alla frågor, men ändå skryta om framgångar. Politiskt och medialt lever vårt land i ett tvärtom-landskap, där lögn är sanning och katastrofer är rena vinster, om regeringen får säga sitt.

För vem som helst som orkat engagera sig, råder ingen tvekan om att landets välfärd går på knäna och häromveckan gick SKL ut med rent mardrömsscenario vad gäller framtiden. I Magdalena Anderssons värld är det lite utmaningar. Hur kan det accepteras att människor som aldrig behöver smutsa ner sig, ska veta bäst om hur det är att leva i en tuff verklighet? Hur kommer det sig att en statsminister verkat helt ovetande om tillståndet i landet, med tiotusentals människor som lever under jorden? Hur kommer det sig att en statsminister kan uttrycka: ”Sverige har varit naivt”, när det egentligen handlar om att personen i fråga är totalt blind för verkligheten? Hans uttalande är nog den största projektion som skett, där hans egen oförmåga smetas ut över hela landet.

Samma människor som ställt till det, är knappast samma människor som kan rätta till det. Varför tillåts denna härdsmläta vad gäller styre kunna pågå? För att det går! Agendan hos politiker och media är i stort att stå främst i raden och tala om vad som gäller. De som säger annat får smaka på piskan och senare står frontlinjen och säger samma sak som deras belackare tidigare sa, helt utan att skämmas.

Det finns kloka sanningar som de flesta vet, t ex ”Erfarenhet är kunskap och resten enbart information”, som Einstein sa. Men i praktiken behöver enbart politiker och media befinna sig bakom skrivbordet och ändå veta bäst om saker de aldrig vidrört.

Så länge som människor "inte orkar bry sig" och endast gnäller lite sinsemellan, finns inte tillräckligt tydliga signaler uppåt. Genomgående är svenskar ett folk som så länge vant sig att anpassa sig och inte haft tillfällen att stå enade. I våra nordiska grannländer fick kriget dem att skapa en mer hållbar sammanhållning. Sverige skulle mått bra av att vara lite "krigsskadade", men har istället lekt storebror genom åren.

Det inte folket bryr sig om att göra, kommer livets "väckarklocka" se till att väcka upp hos den stora massan. Ju djupare människan sover, desto smärtsammare signal behövs föruppvaknandet. I det lilla brukar väckarklockan repetera sin signal högre och högre, om inte personen som sover vaknar. Hur kommer den nationella klockan att ringa? Kan det bli fler terrordåd som behövs? Behöver det slås på allas plånböcker genom en stor finansiell kris? Hur eller hur, kommer det behövas något storslaget för att väcka folket till sitt eget ansvar att skapa en verklig demokrati. Glöm inte att demokrati betyder folkstyre. Nu är det upp till folket att vakna och inse att det är vårt allas ansvar att vakna tidigt, för då slipper vi också smärtan som annars riskerar att bli.

Vi vet väl alla innerst inne att den bästa ledaren, är den som vandrat längst i verkligheten och som verkar för folkets bästa, istället för sin egen plånboks bästa. Vi är alla unika och ska kunna leva tryggt och jämställt, men det kräver också att vi alla deltar.

"Ingen kan göra allt, men alla göra en liten del". Så fråga dig själv, vad du kan göra lite mer och lita på att det är gott nog.

KRÖNIKA

ROLF K NILSSON

Civilsamhället behöver både försvarsmakt och värnplikt

Ända sedan man från staten beslutade att det inte var nödvändigt att kalla in samtliga män i aktuella årgångar för genomförande av värnplikt har jag funderat över vad detta i praktiken har haft, och har, för betydelse i det civila samhället.

Min bestämda uppfattning är att när det blev vanligare att inte "göra lumpen" än att göra den, berodde det inte på att behovet var täkt och att försvaret var fullgott. För att spara pengar kallades färre in för värnpliktsutbildning och receptionsövningar ställdes in. Att spara pengar blev viktigare än att ge landet ett fullgott försvar och fullfölja tanken om en allmän värnplikt. Denna onda spiral fick sitt kanske ännu ondare slut då det beslutades att värnplikten skulle inaktiveras och endast utlösas vid behov. Det positiva i sammanhanget var att det samtidigt beslutades att, om värnplikten skulle utnyttjas, skulle den vara könsneutral. För många säkert en mer kosmetisk förändring än något man trodde skulle bli verklighet.

Det var ett misstag att lägga värnplikten i malpåse. Men det stora misstaget var att inte låta alla som hade skyldigheten – och rättigheten - få genomföra sin värnpliktsutbildning.

Jag satt själv med och röstade igenom förslaget i riksdagen att värnplikten skulle inaktiveras. Jag tyckte inte om det men såg vissa fördelar i det som kom istället ifall det följdes av andra nödvändiga beslut. Beslut som tyvärr varken den då sittande regeringen eller den av socialdemokrater ledda varit intresserade av att ens titta på.

När beslutet togs var målet som regeringen såg det ett försvar bestående av 50 000 soldater tillgängliga på en vecka. I detta antal inkluderades också hemvärnet. Och det handlade om såväl män som kvinnor. I den pliktutredning som jag satt med i hade vi inte stannat vid en siffra på hur många soldater som skulle ingå i det svenska försvaret. Det skulle behovet få avgöra. Själv ansåg jag hela tiden att 50 000 var allt för lågt tilltaget. Idag klingar orden från dåvarande försvarsministern Sten Tolgfors ännu falskare än vad de lät då: "Sverige får ett mer flexibelt och användbart försvar, ett av Europas mest moderna. En utgångspunkt är också att säkerhet byggs gemensamt med våra grannar", förklarade en till synes nöjd försvarsminister. För att lugna de röster som faktiskt fanns och menade att antalet soldater var allt för lågt kom beskedet att det till de 50 000 skulle tillkomma en mindre reserv som kunde mobiliseras om situationen i omvärlden "kraftigt" förändrades.

Låt oss nu inte tro att det svenska försvaret inte behövde reformeras. För det behövdes. I grunden. Men tanken och vad många av oss trodde då var att det skulle resultera i något bättre, något starkare, något mer förtroendeingivande än det vi hade. Men idag vet vi att så blev det inte. Allt var egentligen fel. Och det som inte var fel, blev det.

Den militära kostymen riksdagen beslutat om var allt för liten. Och de som skulle fylla ut denna lilla militära kostym var allt för få. Och inte ens behovet till denna lilla kostym lyckades man rekrytera. Fiaskot var

fullbordat! Vi hade en regering där innehavarna av de tyngre ministerposterna var allt för ointresserade av det svenska försvaret förhindrade vad som skulle kunna bli och förstörde vad som var.

De främsta skälen till att rekryteringen till att fylla de få platser det ändå handlade om är att marknadsföringen för möjligheten att utbilda sig till soldat var usel och otillräcklig. De ekonomiska förhållandena var direkt oförskämda. Grundlönen var dålig. Att soldaterna sedan skulle behöva betala för mat och logi under utbildningstiden gör inte saken bättre.

Att sitta i riksdagens försvarsutskott mellan åren 2006 och 2010 och då tillhöra den moderata partigruppen som hade en betydligt högre ambition än sin partiledning när det gällde det svenska försvaret var inte lätt. Den förste försvarsministern – Odenberg - avgick när finansministern – Borg - från samma parti, utan att den överenskomna gemensamma översynen ens påbörjats, offentligt i Almedalen gav uttryck för hur många miljarder den redan magra svenska försvarsbudgeten skulle skäras ner. Men smärtgränsen hade redan överskridits.

Regeringen med försvarsministern i spetsen var helt inne på linjen att materiel som det svenska försvaret behövde skulle köpas från hyllan. Och kunde den svenska försvarsindustrin inte hänga med i konkurrensen så var det ju synd - men sådant händer. Invändningarna att där kanske inte fanns något på hyllorna för Sverige att köpa fanns det inget intresse att lyssna på. Några nya svenska industrisatsningar på när det gällde vapen eller vapensystem skulle vi inte heller ägna oss åt i framtiden. Antalet JAS-plan skulle radikalt dras ner och något pansarvapen behövde Sverige inte. Lagg ner.

På något vis lyckades det att förhindra att den förvarsnegativa ledningen, framför allt inom moderaterna, inte fick sin vilja igenom när det gällde att endast ha kvar demonstrationsexemplar av stridsvagnar i det svenska försvaret. Vad som riktigt hände i kulisserna vet jag inte. Men jag vet att hela den moderata gruppen i försvarsutskottet var för att bibehållande av pansarvapnet och att folkpartiledaren Jan Björklund var inne på samma linje. I vilket fall fullföljde Fredrik Reinfeldt inte denna indragning i sin nedmontering av den försvarsmakt som han såg som ett särintresse.

Svensk försvarsindustri skulle också fått sin dödskyss om Reinfeldt och Borg genomfört sina tankar fullt ut. Vi (åtminstone de moderata ledamöterna i försvarsutskottet) fick från försvarsdepartementet veta att den svenska försvarsindustrin inte längre skulle ta för givet att det svenska försvaret skulle stå som kund av deras materiel hur avancerat det än var. Nu var det hyllan som skulle gälla. "

Jag har alltid haft uppfattningen att den svenska försvarsmaterielindustrin är en del av det svenska försvaret som är synnerligen viktig att hålla vid liv. Vid kris eller krigstid så kan vi endast lita på vår egen förmåga. Att köpa från hyllan blir då näst intill ett löjligt begrepp och en lika löjlig rätt att hävda för att tillgång till det som man har beställt.

Ordningen i världen är den att om ett lands försvarsmakt ser sig om i världen för att köpa materiel så är den första kontroll de gör om tillverkningslandet är kund. Skulle inte så vara fallet uppkommer det en misstänksamhet man inte vågar ignorera. Köper inte ens tillverkningslandets försvar den aktuella försvarsmaterielen – då ska nog inte heller vi göra det. Rätt eller fel – så är det.

Att sedan tro att den plats man har i kön för att köpa försvarsmateriel skulle respekteras vid kris eller krig är så naivt att det rimligare bör benämnas som dumt. Vid den aktuella tidpunkten kunde vi se hur det förhåll sig i Finland. Finlands flygvapen bygger på amerikanska jaktflygplan. Finland är som Sverige inte medlem i NATO. Detta gjorde att när diskussionerna gick som hetast om att köpa eller inte köpa från hyllan togs Finland som exempel. Finland hade ett flygvapen med amerikanskt flyg. Här behövdes ingen egentillverkning. Vad som inte sades högt var att cirka två tredjedelar av det finska flygvapnet stod på marknaden eftersom man inte fick nödvändiga reservdelar från USA i den takt de behövdes. USA prioriterade

andra NATO-länders behov före Finlands. Det behövs ingen större slutledningsförmåga för att konstatera hur det skulle gå för det svenska försvaret om den inhemska försvarsindustrin läggs ner eller flyttar utomlands.

Sverige behöver värnplikten, Sverige behöver medborgare som utbildas i att kunna försvara landet och se till att det fungerar i kris- och krigstider. Alla som är fysiskt och psykiskt förmögna att göra värnplikten ska göra den. Värnplikten är inte bara en medborgerlig skyldighet, den är också en medborgerlig rättighet.

En grundläggande militär utbildning i att kunna försvara sig själv och sin närmste omgivning hade varit önskvärt. Men lika viktigt som att göra sin värnplikt när det innebär vapentjänst är att fullgöra en värnplikt inom det civila området för att samhällets olika grenar ska fungera. Allt från infrastruktur och livsmedelsförsörjning till skolor, sjuk-, barn- och äldreomsorg.

För att detta ska bli verklighet krävs en kraftfull höjning av försvarsbudgeten. Dessutom har det ett egenvärde att alla medborgare gör sin värnplikt; militär eller civil.

När riksdagen fattade beslutet att göra värnplikten vilande saknade jag kvalificerade uppgifter om värnpliktens betydelse för det civila samhället. Nästan ingen ville diskutera vad det skulle ha för betydelse än mindre vilken betydelse den haft genom åren. En märklig inställning i ett samhälle som det svenska där det ska vridas ut och in på nästan allting för att kunna komma med förklaringar eller katastrofvarningar.

För många av våra politiker och opinionsbildare verkar det redan i deras världar vara en etablerad sanning att det inte kommer något gott ur någonting som har med svensk militär att göra, än mindre ur att medborgarna gör sin värnplikt och lär sig försvara fosterlandet med vapen. Kanske är det därför mindre intressant att se vad effekterna på det civila samhället är av att flera generationers unga män gjort värnplikten och fått leva ett liv under helt andra förhållanden än de är vana vid.

Jag har letat bland uppsatser och avhandlingar efter forskning på detta område men med skralt resultat. Någon mer omfattande seriös forskning verkar det inte ha förekommit.

Nu kan jag bara utgå från min egen och mina vänners erfarenhet av sina värnpliktstjänstgöringar för att bilda mig en uppfattning. Men den är ganska entydig. För att uttala sig i klartext: Värnplikten har gjort folk av många omogna, osolidariska och egoistiska ynglingar. Ansvar, solidaritet, konsekvenser av ens beteende, ordning och en utbildning till soldat är vad man fått lära sig och ta med sig in i det civila livet. Nu ska vi inte ha ett försvar för att ungdomarna i detta land ska lära sig bli goda samhällsmedborgare, men det är en bieffekt som i förlängningen blir en samhällspåverkan vi idag inte kan räkna med. Idag har vi inte värnpliktsutbildningens civila pluseffekter att tillgodoräkna vilket också visar sig.

Med en allmän plikt för att lära sig försvara landet eller en civilplikt för att se till att samhällsinstitutioner och infrastruktur fungerar är min övertygelse att vi skulle sluppit undan mycket av ungdomsgång i förorterna och den brottslighet som är knuten till dessa.

Att integrationen skulle underlättats, utanförskapet minska och den gemensamma svenska värdegrunden förstärkas är min absoluta övertygelse.

Vid ett besök riksdagens försvarsutskott gjorde i Sydkorea 2008 varnade den sydkoreanska motsvarigheten till utskottet för att slopa värnplikten. Enligt dessa parlamentariker berodde det lugn och samarbetsklimat som rådde på såväl den svenska som den sydkoreanska arbetsmarknaden på att så stora delar av arbetskraften i unga år genomgått värnpliktsutbildning och där lärt sig samarbete, hänsyn till andra och respekt för varandra. Om det förhåller sig så vet jag inte. Men i mina öron låter det inte otroligt.

Att nedmontera det svenska försvaret var fel, att nedmontera värnplikten för att sedan helt lägga ner den var fel. Sverige behöver ett försvar och vi behöver värnpliktiga för att fylla leden precis som det behövs yrkessoldater och kontrakterade.

Och jag är helt övertygad att vi behöver värnpliktens positiva effekter för ett bättre civilsamhälle.

NY BOK!

”tänk större - tänk REALIA”

Svenska konservativa profiler

En bok av Simon O. Pettersson

***Beställ boken
redan idag!***

Simon O. Pettersson
**Svenska konservativa
profiler**

REALIA FÖRLAG

www.realiaposten.com